

Sygn. akt V CZ 2/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon (przewodniczący)
SSN Wojciech Katner (sprawozdawca)
SSN Anna Kozłowska

w sprawie ze skargi T. Spółki Akcyjnej w K.
o wznowienie postępowania
zakończzonego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w B.
z dnia 30 października 2012 r.,
w sprawie z wniosku T. Spółki Akcyjnej w K.
przy uczestnictwie R. O. i Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta B.
o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 lutego 2014 r.,
zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Okręgowego w B.
z dnia 30 października 2013 r.,

**oddala zażalenie i zasądza od skarżącego na rzecz
uczestnika R. O. kwotę 137, - (sto trzydzieści
siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 października 2013 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę T. Spółki Akcyjnej o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 30 października 2012 r., którym nieuwzględniony został wniosek skarżącego o zasiedzenie służebności gruntowej. Odrzucając skargę Sąd uznał brak wystąpienia podstawy wznowienia postępowania wymienionej w art. 403 § 2 k.p.c.

W zażaleniu wnioskodawca podniósł najpierw nieważność postępowania zakończonego zaskarżonym postanowieniem, a następnie naruszenie art. 410 § 1 w związku z art. 403 § 2 k.p.c. oraz w odniesieniu do uzasadnienia tego postanowienia - art. 328 § 2 k.p.c. Skarżący wniósł o zniesienie postępowania dotkniętego nieważnością i uchylenie zaskarżonego postanowienia, ewentualnie o jego zmianę. W odpowiedzi uczestnik postępowania wniósł o oddalenie zażalenia i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpatrując w pierwszej kolejności zarzut nieważności postępowania, należy stwierdzić, że zarzut ten jest bezzasadny i nie zostały naruszone art. 323 i 326 § 1 zdanie drugie k.p.c. Jak wynika z protokołu posiedzenia Sądu Okręgowego z dnia 1 października 2013 r. w sprawie została ponownie otwarta rozprawa i odroczone do dnia 30 października 2013 r., kiedy to została zamknięta, a następnie ogłoszone zostało zaskarżone postanowienie. Ogłoszenie postanowienia nastąpiło w tym samym składzie Sądu, przed którym odbyła się rozprawa bezpośrednio poprzedzająca wydanie tego orzeczenia. Jeżeli więc sąd ponownie otworzył rozprawę i ją odroczył, po czym na posiedzeniu odbytym w wyznaczonym terminie zamknął rozprawę i ogłosił orzeczenie, to orzeczenie, zgodnie z wymaganiami art. 323 i 326 § 1 k.p.c. zostało wydane i ogłoszone w tym samym składzie sądu, przed którym odbyła się rozprawa poprzedzająca bezpośrednio wydanie tego orzeczenia. Nie zostały więc naruszone powołane przepisy, mające zastosowanie poprzez art. 13 § 2 k.p.c., który to przepis przeoczył wnoszący zażalenie.

Oдноśnie do skargi o wznowienie postępowania stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy zasadnie odrzucił tę skargę. Zgodnie z art. 403 § 2 k.p.c., na którym

to przepisie skarżący opiera swoje żądanie, może on domagać się wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem sądowym, między innymi w razie wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego i w doktrynie jest utrwalone stanowisko, że wykrycie nowych środków dowodowych, z których nie można było uprzednio skorzystać dotyczy nie takich dowodów, których strona nie знаła, a więc nie zostały one ujawnione, tylko takich, których znać nie mogła, bo były nieujawnialne. W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja nie występowała. Dowody, na które się obecnie powołuje skarżący nie tylko, że były znane, ale były do ujawnienia, gdyby podmiot zainteresowany o to we właściwym czasie zadbał, zwłaszcza że to skarżący był inicjatorem postępowania, a więc potrzebne dowody powinien był zgromadzić na poparcie przedkładanych tez przed wystąpieniem z wnioskiem o zasiedzenie służebności. Z ustaleń wynika, że należyte zainteresowanie potrzebnymi dokumentami pojawiło się dopiero po postanowieniu niekorzystnym dla wnioskodawcy. Tymczasem, uzyskanie dokumentów, o których mowa w skardze okazało się dość proste, biorąc pod uwagę korespondencję między siostrzanymi spółkami „T. sp. z o.o.” i „T. S.A.”, ulokowanymi pod tym samym adresem.

Sąd Okręgowy zasadnie wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, że badanie dopuszczalności wznowienia postępowania polega nie tylko na kontroli występowania przewidzianej ustawą podstawy wznowienia, ale także na ustaleniu, że ta podstawa rzeczywiście wystąpiła w okolicznościach sprawy. Jeżeli więc w poprzednim postępowaniu istniała obiektywna możliwość powołania się na określone fakty i dowody, a nie nastąpiło to wskutek własnej niestaranności w prowadzeniu sprawy, co wykazane zostało w sprawie niniejszej, to nie są spełnione ustawowe przesłanki wznowienia postępowania. Do funkcji wznowienia postępowania nie należy korygowanie błędów popełnionych przez stronę w trakcie prowadzenia poprzedniego postępowania (por. postanowienie z dnia 5 maja 1967 r., I PZ 20/67, OSNCP 1967,

nr 11, poz. 209 oraz orzecznictwo powołane w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia i w odpowiedzi na skargę).

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalić zażalenie, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 13 § 2, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw